



Kapitola I



Tajemný host

Krásné nové ráno rozzářilo planetu Zenith jako roztavené zlato.

V hlavním městě Futurcity se špičky mrakodrapů blýskaly odlesky světla z platinového moře a hejno racků brázdilo oblohu tak modrou, jako by jí někdo promítal na plazmové obrazovce. I když tu vládlo nádherné počasí a neopakovatelná atmosféra, byla jedna osamělá a utrpená víla zavřená ve svém pokoji.

Od jejího odjezdu z Gardenie uplynul pouhý týden, ale Tecna se už teď přišerně nudila. Vlastně by se měla spíš bavit, když z ní najednou spadly povinnosti kolem ob-

chodu a každodenní péče o podkrovní byt, ale opak byl pravdou. Měla sice radost, že je zase zpátky u své rodiny, ale stejně se vždycky přistihla, jak myslí na to, co asi dělají její kamarádky Winx.

Samozřejmě byly všechny v neustálém kontaktu, ale Tecnin stesk mohly telefonáty, maily a esemesky utišit jen stěží. Nebylo to prostě takové, jako když spolu bydlely, pracovaly, smály se, povídaly si, padaly do průšvihů a vrhaly se do stále nových dobrodružství.

Tecna měla 16. prosince narozeniny, a tak si její rodina přála, aby přijela domů už teď a protáhla svůj pobyt až do Vánoc. Sama Tecna by ale nejraději slavila s kamarádkami. Ani logické uvažování, na které jindy tak sázela, jí teď nepomohlo překonat smutek z dalších narozenin bez kamarádek a Timmyho.

Tecna už asi po dvacáté smutně zavzdychala a pročísla si vlasy prsty. Potom se ale přece jen rozhodla, že nečinně sedět a smutnit není její styl. Bylo to nerozumné a k ničemu to nevedlo.

Kromě toho si mohla stejně tak dobře ukrátkit čas nějakým zajímavým projektem. Jediným pohybem ruky zapnula několik monitorů, na nichž blikala různá data a rozhraní. Víla se prsty letmo dotkla některých z nich, aby tu otevřela nové okno a tam zase výčet dat. To je ono! Prací se jistě trochu rozptýlí!



Tiché zasyčení automatických dveří Tecně prozradilo, že někdo právě vešel. Když se otočila, stála před ní její máma Ypsi.

„Není na práci ještě trochu brzy?“ zeptala se jí.



Tecna se na ni láskyplně podívala. Hodně lidí tvrdilo, že je matčina dokonalá kopie, a ona chápala, proč to tak je. Obě dvě měly smaragdové oči a štíhlou postavu, jen máma byla o kousíček větší a měla delší, světlé vlasy.

„Zítřka máš narozeniny. Nech už toho bádání a pojd' dolů na snídani.“

„Ještě chvíli, mamí, pak přijdu. To formátování disků už se vážně nedá odkládat. Musí se to udělat.“

V přízemí zatím zacinkal vchodový videotelefon. Ypsi rychle seběhla ze schodů, aby se podívala, kdo to přišel, a stejně rychle byla zase nahoře. „Obávám se, že formátování bude muset počkat. Dole je nějaký tajemný host a ptá se po tobě. Jdi se obléct. A pospěš si!“

„Host? Jaký? Kde se tu vzal? *Pro všechny převody Zenithu*, kdo to je?“

„Moc jsem si ho neprohlížela, protože má na sobě tmavý plášť a tvář schovává pod kloboukem.“

Tecna luskl prsty a všechny monitory zhasly.

„Že by Timmy?“

„Ne. A ani žádná z tvých kamarádek.“

Tecna vyrazila do koupelny, shodila ze sebe pyžamo a vklouzla do oblečení. Potom se na okamžik zastavila a prohlédla se v zrcadle. Neměla čas se ani namalovat, ale to jí nevadilo. Stella byla daleko, a tak jí nemohla kritizovat.

Rychle seběhla dolů po schodech přivítat hosta, ať už to byl kdokoli. Rozhodně nemohl čekat věčně.



Tajemný návštěvník nervózně pochodoval po obývací. Zdálo se, že ho něco trápí.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se víla nerozhodně. Host neřekl ani slovo, ale aspoň si ho mohla trochu prohlédnout. I když venku už svítilo sluníčko, měl na sobě temně vínový příšplášť se zvednutým límcem, který mu zakrýval obličej, a na hlavě klobouk s širokou krempou staženou hluboko do tváře. Tenhle člověk rozhodně nestál o to, aby ho někdo poznal.